

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χόραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Εσωτερικού :	Εξωτερικού :
Ετησίαι δρ. 7 —	Ετησίαι φρ. χρ. 8 —
Τριμηνιαί " 4 —	Τριμηνιαί φρ. χρ. 4,50 —
Εξαμηνιαί " 2,15	Εξαμηνιαί φρ. χρ. 2,40 —

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εσωτερικού λεπτ. 15. Εξωτερικού φρ. χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τότε πιά όλα ἐδῆξαν εἰς τὸ φανερό. Ὁ Λεονταράκης ἐκάθησε καὶ τὰ εἶπε ὅλα τῆς μητέρας του ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ φαντάζεσθε μὲ τί ἐνδιαφέρον ἐτέντοναν τ' αὐτάκια των ν' ἀκούσουν καὶ τ' ἀδείλφια του, — ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης.

Ἄμα ὁ Λεονταράκης ἐφθασεν ἐκεῖ πού του ἔβαλαν στὸ κεφάλι τὸν σκούφο μὲ τὴν ἐπιγραφήν «ἀμελής»; ἡ Λεονταρίνα ἀνάψε κ' ἐκόρωσε :

— Μπα! τὸν ἀθεόφοβο! εἶπε. Γιατί, παιδάκι μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ἐνωρίτερα αὐτὰ τὰ πράγματα; Θὰ σ' ἐπαιρνα ἀμέσως στὸ σπίτι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ ἔβαζα τὸν πατέρα σου νὰ τοῦ δείξῃ ἐκεῖνο τοῦ παλῆτο-Τζίκου-Τζέκου, ἂν το ἤξερα ἀπὸ προτήτερα! ... Βγάλε τὰ ἀμέσως αὐτὰ τὰ γελοῖα ρούχα, ἀγοράκι μου, καὶ νὰ μὴν τα ξαναφορέσης πιά! Τί ἄσχημα, τί στενόχωρα πράγματα! ... Δὲν το χωρεῖ ὁ νοῦς μου πῶς ἤμποροῦν καὶ τα φοροῦν ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ποῦ τὰ λένε ἀνθρώπους! ... Μαριάνθη, Ἀριστομένη, πάρτε τὰ νὰ τα πετάξετε στὰ σκουπίδια, αὐτὰ τὰ κουρέλια! "Α! ὅλα κ' ὅλα! ... ἂν ὁ γαϊδαρος ἐφόρεσε

μὴ φορὰ τὴν λεοντήν, κ' ἐγὶν ῥεζίλις τῶν σκυλιῶν, θὰ καταδεχθῆ τὸ παιδί τοῦ Λεοντος νὰ φορέσῃ ἀνθρώπων; "Εξω γρήγορ! δὲν μου χρειάζονται γιὰ τὰ παιδιὰ μου τέτοια μασκαράδικα φορέματα! ... Καὶ σ' ἐκτύπησε, αἰ; στὸ χέρι μὲ τὴν βέργα, αἰ; ... Μπα! τὸν χωριάτη! ... Καλὰ, λοιπόν, πῆγαίνε τώρα νὰ παιξῆς! ...

Ὁ Λεονταράκης ὁμῶς δὲν ἐπῆγε νὰ παιξῆ. "Ἦθελε πρώτα νὰ τα τελειώσῃ ὅλα, ὅλα νὰ τα πῆ. Ἐπειτα, ξεβύρσε.

ἦτανε καὶ τὸ ζήτημα τῆς Φασουλίνας. Ἐκάθησε λοιπὸν κ' ἔκαμε εἰς τὴν μητέρα του τόσα ἐγκώμια καὶ τόσους ἐπαίνους, γι' αὐτὸ τὸ τσαμένο τὸ κοριτσάκι, ὥστε ἡ Λεονταρίνα τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τώρα, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρὴ; — Τὴν ἔφερα ἐδῶ, καὶ τῆς εἶπα νὰ περιμένῃ ἀπ' ἐξω, στὴν αὐλὴ ... Δὲν ἔχει τώρα κανένα ἄλλον προστάτην. ... Δὲν τὴν κρατοῦμε μαζί μας, μαμμά; — Ἡ Λεονταρίνα δὲν το ἄκουσε μὲ κα-

«Εἶχε ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο.»

Ἐδῶ ὁ Ἀριστομένης καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσῆκωσαν ψηλά τὴν μύτην των, σὰν νὰ ἤθελαν τάχα νὰ δεῖξουν πῶς δὲν τὴν εἶχαν ἀνάγκη τὴν Φασουλίνα, γιὰ νὰ κάνουν ἓνα κόσμον παιγνίδια. Τὰ ἔκαμαν καὶ μονάχοι των.

Ἐπὶ τέλος ἡ Λεονταρίνα εἶπε τὸ ναί, καὶ ὁ Λεονταράκης ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὴν προστατευομένην του. Τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγένεια καὶ τὰ μαϊμουδίστικα καμώματα τῆς Φασουλίνας, γρήγορα ἔκαμαν τὴν Λεονταρίναν νὰ τὴν συμπάθῃ. Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαριάνθη καὶ τὸν Ἀριστομένην, ἔμειναν ἐθουσιασμένοι μαζί της. Καὶ ἔτσι ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἡ Φασουλίνα ἐκάθησε μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι τοῦ Λεοντος καὶ τῆς Λεονταρίνας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — ὅταν τὸ φεγγάρι, ποῦ ἦτο μάλιστα πανσέληνος, ἀνέτειλεν εἰς τὸν λόγγον καὶ τὴν ἔρημον, κ' ἐφεγγε σὰν νὰ ἦτο ἡμέρα μὲ τὸ λαμπρὸν του φῶς, — ὁ βουλευτῆς κύριος Λεοπαρδος, κα-

θὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸν βραδυὸν περιπατόν του, ἐκοντοστάθηκε ἐξαφνισμένος.

Εἶχεν ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο, καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ἓνα τραγοῦδι μὲ πολυφωνίαν, ἀκόμα πῖθ παράξενο. Τὸ βραδυὸν ἀεράκι, τὸ λεπτὸ καὶ μυρωμένο, τοῦ ἔφερεν εἰς τὴν ἀκοήν του τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ τραγοῦδιου :

Ὁ γέρο-Τζίκου-Τζέκος μας,
Μὰς ἔφυγε καὶ πάει ντᾶ-ντᾶ! ...

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, ἡ παχειὰ κύρια Ἐλεφαντίνα, ἡ ὁποία εἶχε κοιμηθῆ

νατὸν νὰ τὸ φαντασθῆς;) Βράχον τοῦ Φαλήρου (ἔλλειψις χώρου, τίποτε ἄλλο) Θεοφάνην Καρζὴν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις; ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνῃ περισσότερος λόγος;) Ρομαντικὴν Τοαγαραδιώτισσαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ζ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ζ.)
3. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακή, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 20ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Ἀακήσεων, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
5. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Γαλλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)
6. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)

Ἄν προσεχῶς ἀποτελέσματα τῶν ληζάντων διαγωνισμῶν: Ἀύσεων (Δεκεμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰ καὶ τοῦ ὁποῦν δύνῃ νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖομας εἰς φανέλλου, ἀν ἄριστος περὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

277. Λεξιγράφος. Μία κλητικὴ ἀπλοῦστατα Μὲ μετοχὴν ἐνώθη Καὶ ῥτὴν Ἀσία πρωτεύουσα μεγάλη ἐφανερῶθη.
278. Μεταγραμματισμὸς. Ἄν ἐν γράμμα ἰσθλοῦ ὄφρως μεταβληθῆ, Μία κακὴ θεὰ ἀρχαία θέλει εὐθὺς σχηματισθῆ.
279. Λίνιγμα. Τὸ ἀρσενικὸν μου ὄρος τῆς Ἑλλάδος. Τὸ θηλυκὸν μου ὄνομα Πλειάδος.

280. Ρόμβος. 1. — Γράμμα. 2. — Ἀντωνυμία. 3. — Δένδρον. 4. — Μυθολογικὸν πρόσωπον. 5. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. — Ἀντωνυμία. 7. — Γράμμα.

281. Μωσαϊκόν. Ἡ Πάρος καὶ ἡ Μύκονος, ἡ Ὑδρα καὶ ἡ Μαζὶ μ' αὐτάς ἂν θέλουσε ἡ Τῆνος καὶ ἡ Σκῦρος.

Ἄπῶνα μόνον γράμμα των νὰ δώσουν θανεικὸ, Ἄλλο νῆσι εἰς τὴν στενὴν θά γίνῃ ἑλληνικόν.

282. Παίγνιον-Κυβόλεξον. Τῆ ἀφαιρέσει ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυβόλεξον :

283. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα, τὰ δεύτερα ζῶον, τὰ τρίτα σπλάγγχον, τὰ τέταρτα μέρος τῆς οἰκίας :

284. Ἑλλητισμῶφνον. 285. Φωνηεντόλιπον. 286. Γρίφος παραστατικὸς.

Ἐπίρρημα ἀρνητικόν. — Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν. — Ἀντωνυμία ἀόριστος. — Σύνδεσμος ἐπεξηγηματικὸς. — Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς. — Ἀριθμητικόν.

ΑΥΣΕΙΣ

158. Χαμαλιέων (χαμαί, λέων.) — Χιτών-χιών. 160. Ταῦρος — Μαῦρος. 161. ΜΥ - ΣΙ - Α 162. Ι ΣΙ - ΣΥ - ΡΑ Η Τ Α Α - ΡΑ - ΤΟΣ Π Ρ Α Γ Μ Α Σ Κ Α Λ Α Μ Ο Σ

163. Κάρολος — ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὄλος = Κάρ + ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ (Ὁιστός - ὁ =) ἰστίς = Κάροτος. — 164. Ἐπίκε τῷ Θεῷ. — 165. ΚΑΛΒΙΝΟΣ (Κερασσοῦ, Ἰασον, Πελαργός, βάρβαρος, Ἀγγισλαός, Πολύμνια, Πολύβιος, παραδείσιον.) — 166. Λέγε ἄ δεῖ καὶ ὅ, τι δεῖ καὶ οὐκ ἄκουσε ἄ μὴ δεῖ. — 167. Ὁμοίος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.

168. Μένιππος (μὲν, ἴππος.) — 169. Ὑπάτη-ἀπάτη. — 170. Ἡμερος — ἡμερος. 171. ΔΑ - ΝΙ - Α 172. ΑΙΒΑΝΟΣ (Ι - ΝΙ - ΚΑΙ - Α ἀνός, Βίας, Ἀθάνα, Α - Α - ΡΩΝ νόσος, ἔλος, Σινᾶ.) — 173. Παννονία. —

174-175. 1, Κύριος, Κύριος, κόρος, Πόρος, πόλος, ὄλος, δοῦλος. 2, Τόσος, τόσον, ὄσον, ὄσος, ὄλος, ἔλος, βέλος. — 176. ΧΕΙΛΩΝ (Χεράνεια, ΔΕσθος, Ἰαγίς, Ἰεῦλιος, Πλάτων, Ἀγαπήνωρ.) — 177. Φωνὴ λαοῦ φωνὴ Θεοῦ. — 178. Ὁ Ἐπίκουρος ἦτο περιφωρὸς φιλόσοφος. (Ὁ ἐπί κου - Ρώσσοι - τὸ περὶ φῆ - μ ὡς φιλ ὡς ὡφ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας ἐπιτῆ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ἠλιαδὴ καὶ αἱ ὁμοιωτέρας τῶν 10 πληρόντων ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω μετὰ τῶν φίλων μου σκέψεις, ἰδέας, ἐπιστολάς καὶ φωτογραφίας αὐτῶν. — Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, χαῖρε διὰ τὴν πρόσδον τῆς πατρίδος σου. — Εὐχαριστῶ, Νοσταλογοῦσα Δεσφία, διὰ τὸ δῶρον σου. — Πωλὸς γραμματόσημα. — Χαῖρε, Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — Δημήτριος Ψύρρας, Μαθητῆς Γυμνασίου, Μυτιλήνης (Turquie) (E, 54)

Γραμματόσημα μόνον ἀνταλλάσσω, παντὸς Κράτους, δελτάρια ὄχι. — Ἄνις Ἐλίζα Φέρμου, ὁδὸς Πατησίων 30 Α. Ἀθήναι. (E, 55)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Οὐδέεις. (E, 56)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΛΕΤΗ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ Κυριακή ην της Σταυροπροσκυνήσεως, εις τὸ μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, εις τὸ μέσον της μακρᾶς κ' ἐπαχθοῦς περιόδου της νηστείας καὶ της προσευχῆς, ἀ-

ναστυλόνεται εἰς τὰς ἐκκλησίας ὁ τίμιος Σταυρός, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν νηστευόντων καὶ προσευχομένων. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν· εἶνε ἡ ὑπόμνησις τοῦ πνευματικοῦ Πάσχα, εἶνε ἡ ἐπαγγελία τοῦ νοητοῦ Παραδείσου.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὰς ἐξετάσεις, εἰς τὸ μέσον τῆς σχετικῆς μακρᾶς κ' ἐπαχθοῦς διὰ τοὺς μαθητὰς περιόδου τῶν ἐπαναλήψεων, τῆς μελέτης, ἤθελα νὰ εἶχα κ' ἐγὼ νὰ ναστυλώσω ἐν παρόμοιον Σύμβολον, πρὸς παρηγορίαν κ' ἐνίσχυσιν... Εἰς τὸ μέσον τῆς Τεσσαρακοστῆς σας, ἤθελα νὰ ἡμπούσα νὰ σας ἐπιδείξω, μὲ μίαν εἰκόνα, μὲ μίαν παράστασιν, τὸ Καθῆκον χάριν τοῦ ὁποίου κοπιᾶτε, καὶ τὸ λαμπρὸν Πάσχα τὸ ὁποῖον σας περιμένει μετὰ τὰς ἐξετάσεις: τὴν ἰκανοποίησιν καὶ τὴν ἐπιθράβεισιν τῶν κόπων σας.

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἓνα Σταυρὸν στολισμένον ἐπάνω μ' ἓνα στέφανον ἀπὸ δάφνην. Μὴπως ὁ Σταυρὸς δὲν εἶνε καὶ τοῦ καθήκοντος τὸ σύμβολον; Πρέπει νὰ βαστάσετε τὸν Σταυρὸν σας, πρέπει νὰ ἐκτελέσετε τὸ βαρὺ καὶ κοπιώδες καθῆκόν σας, καὶ τότε ὁ στέφανος εἶνε ἰδικὸς σας. Κυττάξτε τί γλυκὸ φῶς ποῦ περιβάλλει τὸ σύμβολόν μου!

Ἀτενίσατέ το μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Δὲν εἶνε παρηγορία κ' ἐνίσχυσις; Σᾶς φαντάζομαι, σᾶς παρακολουθῶ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσοι πηγαίνετε ἀκόμη εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅσοι παρασκευάζετε ἀκόμη τὴν ζωὴν σας, τὸ μέλλον σας, ἔχετε ἀφίστη τὴν κάθῃ διασκέδασιν, κάθῃ ἄλλην ἀσχολίαν καὶ σκέψιν, καὶ κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτιά σας, παρὰ τὴν τράπεζάν τῆς ἐργασίας, τὴν φορτωμένην μὲ βιβλία καὶ τετράδια, μελετᾶτε, μελετᾶτε... Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβετε ὅλα τὰ μαθήματα ὅσα ἐμάθατε αὐτὸν τὸν χρόνον, διὰ νὰ τὰ μάθετε καλλίτερα καὶ νὰ εἰσθε

ἑτοιμοὶ διὰ τὴν δοκιμασίαν... Κοπιᾶτε πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἐρχονται στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ θάρρος σας ἐγκαταλείπει... Λιποψυχεῖτε... Σᾶς ἔρχετε νὰ τάψετε ὅλα, νὰ πετάξετε βιβλία καὶ τετράδια, νὰ βγῆτε ἔξω... Ἄλλ' ὄχι! Κάτι σας κρατεῖ, κάτι σας δεσμεύει εἰς τὸ καθῆκόν σας. Μία σκέψις, μία ἰδέα. Ἡ αὐτὴ σκέψις ποῦ κρατεῖ τὸν στρατιώτην εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅταν ὁ φόβος τοῦ λέγει νὰ πετάξῃ τὰ ὄπλα του καὶ νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν: Ἡ σκέψις ὅτι ὁ καλὸς στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν ὅπου ἐτάχθη, — ἡ ἰδέα ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του.

Τὸ καθῆκον! Ἄλλὰ διὰ τὸ καθῆκον καὶ σεῖς ἀγωνίζεσθε τώρα, κοπιᾶτε, ἐργάζεσθε, μελετᾶτε. Βαρὺ τὸ καθῆκον, ὅπως ὁ συμβολικὸς Σταυρὸς. Ἄλλ' ἰδῆτε καὶ τὸν θαυμάσιον στέφανον, ὁ ὁποῖος τὸν στολίζει! Ὅποιαν χαρὰν, ὅποιαν ἀπόλαυσιν, ὅποιαν εὐδαιμονίαν ὑπόσχεται αὐτός, εἰς ὅσους θὰ ἐκπληρῶσιν τὸ καθῆκόν των καὶ θὰ γίνοντο ἀξιοὶ του! Εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ ὠραιότερα καὶ πολυτιμότερα ἰκανοποίησις, ποῦ θὰ σας κάμῃ νὰ λησμονήσετε ὅλους τοὺς κόπους, ὅλα τὰ βάσανα, ὅλας τὰς ἀγρυπνίας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, μελετᾶτε! Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, ὧ φιλότιμοι μαθηταὶ καὶ μαθήτριά. Μὴ δευλιάσετε οὔτε στιγμὴν πλέον πρὸ τοῦ ἱεροῦ σας καθήκοντος. Ὁ στέφανος εἶνε ὠραῖος. Θὰ τὸν φορέσετε, καὶ θὰ τὸν βλέπουν ὅλοι μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς νὰ στολίζῃ τ' ἀγνά μέτωπά σας, ὅταν θὰ κρατῆτε στὰ χέρια σας καὶ θὰ δείχνετε μὲ υπερηφάνειαν ἓνα χαρτί, τὸ ὁποῖον, κοντὰ εἰς τὸ νομὸν σας, θὰ γράφῃ τὴν λέξιν "Ἀριστα..."

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Τέλος.)

— Ἀπὸ ποῦ ἐξεφυτρώσατε; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.
— Ἀπὸ τῆν Μπάθ, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐφῶ...
— Εἶδαμε καὶ ἐπάθαμε στὸ ταξεῖδι! διέκοψεν ἡ Μαριάννα, τρέχουσα νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της. Ἐνόμιζα πὼς δὲν θὰ ἐξανάθλεπα τὸ σπῆτι μας!
— Τὸ τραῖν ποῦ ἐπήγαγεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δικὸν μας ἐξετροχιάσθη, ἐπέξῃγησεν ἡ Δωροθέα. Ἐξελίχθησιν ἀπὸ τὴν Μπάθ μὲ τὸ τελευταῖον τραῖν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, καὶ ἀπὸ τότε εἴμεθα στὸ πόδι...

— Ὡ! τὰ καϊμένα, θὰ εἶνε πεθαιμένα τοῦ κρύου καὶ τῆς πείνας! ἀνεβόησεν ἡ ξένη κυρία, καὶ ἐσηκώθη ἐπάνω.
— Στάσου, χρυσό μου, νὰ σοῦ τα βγάλω αὐτὰ.
Καὶ ἤρρισε νὰ τραβᾷ τὰ σαλάκια καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς Μαριάννας, ὅσον ταχύτερα ἡμποροῦσε.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ πεθερὰ μου, Δωροθέα, εἶπεν ὁ πατέρας της, γελῶν.
Ἡ κυρία Λη ἐσήκωσε τὰ μάτια, καὶ ἔκαμε νεῦμα τῆς Δωροθέας.
— Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ εἴμεθα φίλες, εἶπε. Δὲν παραγγέλεις καλλίτερα νὰ φέρον τίποτε νὰ φάγουν αἱ περιπλανώμεναι αὐταί, πρὶν ἀρχίσῃς νὰ τὰς ἐρωτᾷς, τὰ καθέκαστα;
— Ὡ, ναί, ἐφώνησεν ἡ Δωροθέα, εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θέματος τῆς ἐμιλίας. — Εἴμαστε τόσο πεινασμένες, καὶ τὰ πόδια μας εἶνε παγωμένα. Ἄς φάμε πρῶτα κάτι τι...
— Χοιρομέρι μὲ αὐγά, καὶ ψωμί καὶ καφέ, ἀληθινὸ καφέ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πολὺ-πολύ! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα.
— Ὡ! ἀνεστένησεν ἡ Μαριωρῆ, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της: μὴν ὀμιλῆς γι' αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα. Μοῦ φαίνεται σάν ὄνειρο...
— Μὰ πὼς συμβαίνει καὶ ἤλθατε στὸ σπῆτι; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.
— Ποῦ εἶνε ἡ μαμμὰ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα. Θὰ σᾶς τα ἐξηγήσω, ἀμα ἔλθῃ καὶ ἡ μαμμὰ ἐδῶ.
— Ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ κρεβάτι, κ' ἔχει κ' ἓνα καινούργιο μωρὸ! ἐφώνησεν ἐν χορῷ αἱ μικρότεραι.
— Μωρὸ! ἀνεβόησαν ἔκθαμβοι αἱ δραπέτιδες.
— Ναί, ἐφώνησεν ἡ Ἰσαβέλλα, χορεύουσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ἓνα ἀληθινὸ, ζωντανὸ μωρουδάκι!
— Μὰ τίνος μωρουδάκι, ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο γονατιστὴ κ' ἔλυσε τὰ ὑποδήματά της.
— Δικὸν μας μωρὸ! τίνος ἀλλοιού; ἐφώνησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἐνῶ ἔχοροπεδοῦσε τὸν κόουτσό, εἰς τὸ ἓνα τῆς πόδι.
Ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ τὸ μωρὸ, καὶ ἔχαρῆκαμε πολὺ, ἂν καὶ μας ἔκανε ἐκπληξιν, διότι εἴχαμε νὰ ἰδοῦμε τόσον καιρὸ μωρὸ στὸ σπῆτι μας.
— Σ' ὅλες μας ἔκανεν ἐκπληξιν, εἶπεν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία ἔλυσε τὰ ὑποδηματάκια τῆς Ἐβελίνας. Ὁ πατέρας μάλιστα ἤτανε κατκλόνικος ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, ὅταν ἤλθε νὰ μᾶς τὸ πῆ.
— Καλὰ! εἶπεν ἐμφαντικῶς ἡ Δωροθέα, καθὼς ἐκτυποῦσε τὸ πόδι της εἰς τὸ πάτωμα κ' ἐσηκόνετο ὀρθή. — Ἐλπίζω τοῦλάχιστον πὼς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ κόκκινα μαλλιά, καὶ πὼς δὲν θὰ τὴν στεφίλετε ἐσωτερικὴν σὲ παρθενωγαγεῖον!
— Δὲν εἶν' αὐτὴ, εἶνε αὐτός!

ἐφώνησαν αἱ μικρότεραι, ὅλες μαζί.
— Τί!;
Καὶ τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα κορίτσια ἐστάθησαν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν.
— Εἶνε ἀλήθεια ἀγόρι, πατέρα; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, κάτωχρος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.
— Ναί, καλὴ μου κόρη! εἶνε ἀληθινὸ, ζωντανὸ ἀγόρι, ὥστε... ἐλύθησαν τὰ μάγια.
— Εἶνε λοιπὸν ὁ υἱὸς καὶ κληρονόμος σου;
— Ὅπως το λές, Δωροθέα μου, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ μαλλιά του εἶνε καστανά.
— Ὅστε αὐτὸς θὰ κληρονομήσῃ τὸ κτῆμα, καὶ δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ πάρω ἐγὼ τὸν Τζώρτζη;
— Ἀκριβῶς... Καὶ νομίζω ὅτι

ἔφη. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἔχετε συνέλθῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ μοῦ πῆτε διὰ ποῖον λόγον ἡ μὴς Μπάρκερ σας ἐστεῖλε στὸ σπῆτι, ἔτσι ἐξαφνικὰ; Μὴπως; ἔπεσε καμμιὰ ἐπιδημία;... Ἰλαρὰ ἢ βλογιά;
— Δὲν μας ἐστεῖλε αὐτὴ. Ἐμεῖς τὸ ἐσκάσαμε.
— Τὸ ἐσκάσατε;
Καὶ ὅλοι οἱ παρόντες ἐκύταξαν ἐκπληκτοὶ τὰς τέσσαρας φυγάδας.
— Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνωμεν περισσότερον ἐκεῖ μέσα, ἀπήντησεν ἀπαθέστατα ἡ Δωροθέα. Ἄν ἐμέναμεν, θὰ κατεστρέφοντο οἱ χαρακτῆρές μας... ἀλλὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ σᾶς τα ἐξηγήσω κατῆκον λίγα-λίγα.
— Ἐγὼ πρόκειται νὰ ἐξέλθω τώρα, εἶπεν ἡ κυρία Λη, ἡ ὁποία ἐβοηθοῦσε τὴν μὴς Δάλυ νὰ περιποιηθῇ τὰ κορίτσια, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Δωροθέα ἐδίσταζε νὰ ὀμιλήσῃ ἐνώπιόν της.
— Ἀφοῦ ἀνήκατε καὶ σεῖς στὴν οἰκογένειαν τώρα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, πρέπει ἴσως νὰ τα μάθετε.
— Εἶνε ἡ γιὰ γιὰ μας, ἐφώνησεν ἡ Ἰσαβέλλα, κ' ἐμεῖς ἔτσι τὴν φωνάζομε, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μας πῆς τώρα ἐσὺ νὰ μὴν τὴν φωνάζομε πιά ἔτσι.
— Ἡ Ἰσαβέλλα γίνεται σιγά-σιγά ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς οἰκογενείας, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου, Δωροθέα μου! εἶπε γελῶν ὁ πατέρας της.
Τότε ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἐβελίνα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤθελαν νὰ εἶνε παροῦσαι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεκαλύπτοντο αἱ ἀνοησῖαι των καὶ αἱ ἀταξίαι των, ἐπήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης μαζί μὲ τὰς μικροτέρας, ἐνῶ ἡ Δωροθέα, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Μαριωρῆν, διηγείτο τὰ ἱστορικά της. Ὁ κ. Μάρσαλ διασκέδαζε κατὰ βάθος μὲ αὐτὰ, ἐνῶ ἡ μὴς Δάλυ ἔχυνε δάκρυα διὰ τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφεραν αἱ ἀγαπημέναι της μαθήτριά. Ἡ κυρία Λη δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ κάπου-κάπου ἐδυσκολέυετο παλὺ νὰ μὴ γελᾷσῃ μὲ τὰ πράγματα ποῦ ἔλεγεν ἡ προγονὴ τῆς κόρης της.
— Καλὰ! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ τὴν προσεχῆ φορὰν, ἂς φροντίσῃ κάποιος ἄλλος νὰ σας εὐρῆ σχολεῖον, ἀφοῦ ἡ ἰδική μου ἢ ἐκλογὴ ἀπέτυχε, μ' ὄλον τὸν κόπον ποῦ ἔκαμα. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ἔτσι, κυρία Λη;

«Ἐσκυψε καὶ ἐπίλησε τὴν μητριάν της» (Σελ. 204, στήλ. 6.)

πρέπει νὰ εὐγνωμονῆς γι' αὐτὸ τὴν μητέρα σου.
— Δὲν τὴν ἐνόμιζα ἰκανὴν νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. κ' ἐκάθησε κάτω.
Καὶ τότε τὴν ἐπήραν τὰ δάκρυα, ἐνῶ ὁ πατέρας της τὴν ἔβλεπε κ' ἐγελοῦσε. Ἡ Δωροθέα γρήγορα συνῆλθε, καὶ τότε πλέον ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις, ἀτελείωτοι... Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ μὴς Δάλυ, ὅλη χαρὰ ποῦ ἔβλεπε τὰ κορίτσια, καὶ κατόπι ἐκομίσθη τὸ πρόγευμα.
— Τὸ πρῶτο καλὸ φαγί, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ λείπομεν ἀπὸ τὸ σπῆτι, εἶπεν ἡ Μαριάννα, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν.
— Τώρα αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἐαυτό μου, ὥστε νὰ ἰδῶ τὸ μωρὸ, εἶπεν ἡ Δωροθέα.
— Αὐτὸ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, ἴσως, ἀπήντησε ὁ κ. Μάρσαλ. Πρέπει πρῶτα νὰ πούμε τὰ νέα τοῦ ἐρχομοῦ σας στὴν μητέρα σας, μὲ τρόπον διὰ νὰ μὴν τρομά-

μὲ τὰς κότες, ἐξῆυπνησεν ἀπὸ τὸν εἰρηνικὸν ὕπνον της, καὶ εἶπε, μὲ ἓνα δυνατὸν χασιμουρητό, εἰς τὸν ἄνδρα της:
— Ἐβραῖς, φίλτατέ μου, τί ἔβλεπα εἰς τὸν ὕπνο μου;... Ἐβλεπα ὅτι τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαῖμουδιάδου δὲν πηγαίνει διόλου καλά, καὶ ὅτι θὰ διαλυθῇ...
— Πᾶσι, τώρα πιά Σχολεῖον! δὲν ἀκούς τὸν Γιαννάκη μας τί τραγουδᾷ ἀπ' ἔξω μαζί μὲ τοὺς ἄλλους; — ἀπήντησεν ὁ ἄνδρας της.
Τὰ εἶχε μάθῃ, βλέπετε, αὐτὸς ὅλα τὰ καθέκαστα, πολὺ πρὶν τὰ μάθῃ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα.
Καὶ ἐκάθησε νὰ της διηγηθῇ πὼς ἐπῆρε τέλος τὸ περίφημον Σχολεῖον τῶν Ζῶων. Δηλαδή ἐκάθησε ἐκεῖνος καλά... κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Ἄρα τὰ πουλιά
Μ' ἐβόηθη λαλιά
Κελαϊδοῦν ἐτὸ λόγγο.
Μόνον ἓνα πουλί
Θλιβερά λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.
Τί ἔχει καὶ θρηνεῖ;
Ποιά παντοσινὴ
Λύπη τὸ πληγώνει;
Τὸ ἔρημο πουλί,
Ποῦ πικρὰ λαλεῖ
Καὶ τὸ λέν τρυγόνι;
Ἄρα ποια τουφεκιά
Μαύρη καὶ κακιά
Ἐπέσε ἐτὴ φτέρη,
Κι' ἄφισε νεκρὸ
Χάμω τὸ μικρὸ
Τὸ γλυκὸ του ταῖρι.
Ἐζῆσαν μαζί.
Τώρα μόνον ζῇ
Κ' ἔρημο ἐτὸ λόγγο
Τὸ φτωχὸ πουλί,
Ποῦ πικρὰ λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

— "Ητο πραγματικῶς τόσο πολὺς ὁ κόπος σας ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λη, μειδιῶσα.

— Μ' ἐπετύχατε εἰς τὸ τρωτὸν μέρος, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ. "Ἐπρεπε τώρα νὰ θυμῶσω μὲ τὰ κορίτσια, ἀλλὰ, ἐπειδὴ πταίω κ' ἐγὼ ἐν μέρει εἰς αὐτὴν τὴν υπόθεσιν, καὶ ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται φοβερὰ ἀστεῖον τὸ πρῶγμα, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ συγχωρῶ, διότι, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω—προσέθεσε θέτων τὸν βραχίονά του ὀλόγυρα εἰς τὴν μέσην τῆς Δωροθέας—ἐγάρηκα πολὺ ποῦ ἔχω τὰ κορίτσια μου πάλιν στὸ σπίτι.

— Λοιπόν, μὴ μας μαλώσετε, πικέρα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ἐνῶ τὸν ἐφιλοῦσε μὲ ὄλως ἀκαίρον ἐκρηξίν στοργῆς. — Ἐννοεῖται, δὲν ἔπρεπε κ' ἐμεῖς νὰ φύγωμεν, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνωμεν περισσότερον, καὶ ξηύρετε, ἂν σας ἐγράφαμεν, τίποτε δὲν ὠφελούσε, καὶ ἡ μὲς Μπάρκερ μ' ἔκαμε νὰ υποθέσω ὅτι ἡ μαμμὰ δὲν μας ἤθελε.

— Ὑποθέτω ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο καλός; παρετήρησεν ἡ κυρία Λη.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο καλός, ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς ἦσαν ἀσχημα.

— Δὲν θὰ τῆς στείλετε κανένα τηλεγράφημα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λη.

— Ο κ. Μάρσαλ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ το στείλῃ ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ ἐλησιμὸν ἔντελῶς, ἕως ὅτου ἔλαβεν ἕνα, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ τὴν μὲς Μπάρκερ.

Τὸ ἀπόγευμα αἱ ἑπτὰ ἀδελφαὶ ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴν κυρίαν Μάρσαλ καὶ τὸ μωρὸ, καὶ ἡ χαρὰ των δὲν εἶχε ὄριον. Ἐθαύμαζαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ μωροῦ, διότι, ὅπως εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, « Ἐπέρασε τόσος καιρὸς, ἀπὸ τότε που ἐγεννηθήκαμεν, ὥστε δὲν θυμούμεθα πιά πῶς ἐφαινομάστε τέτε.»

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς, διότι εἶχε πάλιν τὰ τέσσαρα μεγάλα κορίτσια εἰς τὸ σπίτι. Δὲν τὰ ἄφισαν ὅμως νὰ μείνουν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ γρήγορα ἐμβῆκαν εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἐξῆλθαν μὲ γέλια καὶ χαρὰς. Ἡ Δωροθέα ἔπειτα ἐπέστρεψε πάλιν μόνῃ τῆς, καὶ πολλὴν ὥραν ἐστάθη κ' ἐκύτταζε τὸ μωρὸ ποῦ ἐκοιμάτο.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἐσεῖς μ' ἐσώσατε, ἐσεῖς μ' ἐκάματε νὰ γυρίσω κεφάλι, καὶ δι' αὐτὸ θὰ σας λέγω μητέρα μου εἰς τὸ ἐξῆς καὶ πάντοτε, —εἶπε. — Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι δύναμαι διὰ νὰ σας βοηθῶ πραγματικῶς εἰς τὴν ἀνατροφήν των μικρῶν καὶ νὰ μὴν ἐπιμένω πάντοτε ὅτι ἔχω δίκαιον. . . ἐκτίς, φυσικά, ὅταν πραγματικῶς ἔχω !

Καὶ τότε ἐσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητριάν τῆς, καὶ ἔφυγε τρέχουσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

KIMON ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοξ Σ. Ε. Μπουκάιμ]

ΤΕΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια.)

Οἱ πιάγε, οἱ ἱερεῖς δηλαδὴ τῶν Ἰνδῶν, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρνίου πρὸς τὴν ἀνατολήν, κατόπιν δὲ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὠπλισμένος μὲ μαχαίρι κοπτερόν καὶ πολὺ μυτερόν, τοῦ ἤνοιξε τὴν ἀριστερὰν πλευράν, καὶ τότε τοῦ ἀπέσπασε, μὲ ταχύτητα καὶ ἐπιδειξιότητα, πρῶτα τὰ ἔντερα καὶ ἔπειτα τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν.

Αὐτὰ ὅλα ἐγίνοντο συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς παλαιᾶς ἐορτῆς τοῦ Ραϊνοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰνκας ἐώρταζαν ἄλλοτε μὲ πομπὰς μεγαλοπρεπεστάτας, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥλιου, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ εἶχαν διατηρήσῃ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

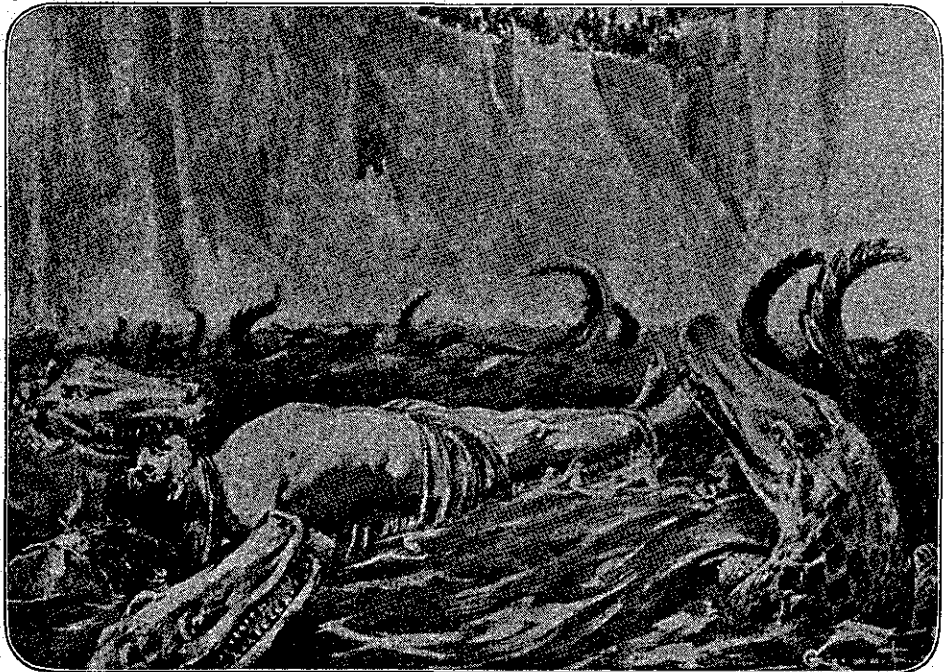
Πάντοτε κατὰ τὰς ἐορτάς, μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ὁμοιώματος τοῦ Ἥλιου

"Ἄν, μετὰ τὴν σφαγίαν τοῦ θύματος, οἱ πνεύμονες ἔπαλλον ἀκόμη, ἂν οἱ βρόγχοι των ἐφουσῶσαν καλὰ μὲ τὸν ἀέρα, ποῦ ἐφουσούσαν οἱ ἱερεῖς μέσα των, ἢ ἀπάντησις ἦτο καταρατικὴ. "Ἄν ὄχι, ἐθυσίαζαν ἀκόμη ἕνα κριὸν καὶ μίαν ἀμνάδα ἂν δὲ καὶ αὐτὰ ἐφκνέροναν τὰ ἴδια δυστοίωνα σημεῖα, οἱ Περουβιανοὶ ἐσημάτιζον τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ μέγα ἄστρον τῆς ἡμέρας ἦτο δυσηρεστημένον ἐναντίον των καὶ ἐσκόπευε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Κατόπιν ἔκαιαν τὴν καρδίαν τῶν θυμάτων, ἤναπταν πῦρ μεταχειριζόμενοι ἐν κοίλον δοχεῖον ἀπὸ στιλπνότατον μέταλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συγκεντρούμεναι, ὅπως εἰς τοὺς κρυσταλλίνους φακούς, ἀνέφλεγαν εὐκόλα ὀλίγον βαμβάκι, καλὰ στεγνωμένον, καὶ εἰς τὴν πυρὰν αὐτὴν ἐψηναν ὅλα τὰ σφάγια. Τὰ κρέατα ἔπειτα ἐμοιράζοντο εἰς ὅλους τοὺς παρόντας.

Ἡ ἐορτὴ ἐτελείονε μὲ τὴν διανομὴν μικρῶν τεμαχιῶν ἄρτου, τὸν ὁποῖον ἔλεγον καουκοῦ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐζύμοναν αἱ ἱερεῖαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἥλιου. Καὶ τότε πλέον ἔπιναν καὶ διεσκεδάζαν, ἕως ὅτου ἐμεθοῦσαν. . .

Τὴν φορὰν αὐτὴν, τὰ σπλάγγνα τοῦ μαύρου ἀρνίου ἐξῆλθον ἄθικτα, οἱ πνεύ-

« Οἱ καϊμάνοι ὤρμησαν ν' ἀρπάσουν τὴν λείαν. » (Σελ. 203, στήλ. α'.)

καὶ τὴν προσφορὰν τῶν δώρων καὶ τῶν ἀναθημάτων, οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐθυσίαζαν πολυάριθμα ἀρνία καὶ ἐξῆταζαν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ σπλάγγνα των, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὁ Ἥλιος, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευαν ὡς θεὸν ζωοδότην, ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας τῆς λατρείας των.

μονες ἔπαλλον ἀκόμη, καὶ ἡ καρδιά του δὲν εἶχε καμμίαν βλάβην ὁ οἰωνὸς ἦτο ἄριστος, καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἡπειρομερίων ἐχαίρεισις τὸ εὐχάριστον ἐκεῖνο ἀγγελμα μὲ κραυγὰς ἀγαλλιᾶσεως.

Τότε ὁ Γιόπης, βλέπων πρὸς τοὺς λευκοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζευμένοι πλησίον τοῦ Μάνκου, ἐφώνησε :

— Ὁ Ἥλιος σὰς προστατεύει, ὦ ξεῖνοι ! δὲν θὰ ἀποθάνετε !

"Ἠγαφὰν τότε οἱ ἱερεῖς τὸ ἱερὸν πῦρ, καί, ἀφοῦ ἐμοιράσθη τὸ καουκοῦ, ὁ Γιόπης διέταξε νὰ κενωθῇ ὁ ναὸς, καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν Δὸν Ραφαὴλ καὶ τοὺς συντρόφους του, εἶπε :

— Ἐν μονόζυλον σὰς περιμένει εἰς τὴν σαβάναν' φύγετε, ἀναχωρήσατε, εἴσθε ἐλεύθεροι.

— Εὐχαριστοῦμεν, — εἶπαν οἱ τρεῖς Ἰσπανοί.

— Πρὶν ἐξέλθετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ναὸν, — ἐξηκολούθησεν ὁ Γιόπης, μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, — θὰ μοῦ ὀρκισθῆτε εἰς τὸν Θεὸν σας ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψετε ποτὲ πλέον εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, οὔτε θὰ δεῖξετε ποτὲ εἰς κανένα λευκὸν τὸν δρόμον, ὅστις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν πάλιν τῶν τελευταίων τέκνων τοῦ Ἥλιου.

— Θὰ το ὀρκισθῶ, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ.

— Λέγε.

— Ἄριστέ με, ἔστω ἀπὸ μακρὰν, νὰ ἰδῶ διὰ μίαν μόνῃν στιγμὴν τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ. Ἡμεῖς δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ τὴν γυμνώσωμεν ἀπὸ τὰ πλοῦτή της, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὴν ἴδωμεν καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει.

— Ὅρκιζεσαι ὅτι δὲν θὰ μαρτυρήσῃς εἰς κανένα ἄλλον λευκὸν τὸν τόπον, ὅπου θὰ τὴν ἴδῃς ;

— Ὅρκίζομαι, Γιόπη.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ὀρκίζομεθα, — εἶπον ὁ Ἀλόσος καὶ ὁ ἰατρός.

— Καλὰ, ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸ βουνό !

"Ἐβγαλε τὸν μανδύαν του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναόν. Ὁ Μάνκος καὶ οἱ τρεῖς Ἰσπανοὶ τὴν ἠκολούθησαν.

Ἡ εὐρέια πλατεῖα, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοιγμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους καὶ ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκτέμη ἔβριθεν ἀπὸ κόσμον πολὺν, τώρα ἦτο ἔρημος. Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν ἀρὰ γε ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μανόαν, ἢ μήπως εὐρίσκοντο ἄλλοῦ συνηθροισμένοι ;

Ὁ Γιόπης προηγείτο μὲ βῆμα ταχύ, ἀναβαίνων τοὺς πρώτους ἀνηφόρους τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ὕψον τὴν κορυφὴν του εἰς ὕψος ἕξ ἢ ἑπτὰ χιλιάδων ποδῶν. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐσοπίαζαν ὀλίγον διὰ νὰ μὴ μένουν ὀπίσω, διότι ἡ ἀνάβασις ἦτο πολὺ ἀπότομος καὶ διεκόπτετο ἀπὸ χαμῆλαδα πύκνα καὶ ἀπὸ χειμάρρους, οἱ ὁποῖοι ἐφαινοντο ὅτι ἐγύνοντο ὅλοι εἰς ἕνα τόπον κείμενον πρὸς τὰ ἀνατολικά, ὀπίσω ἀπὸ βαθεῖς κρημνιστάς.

Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωί, ἐνῶ ἐπῆγαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς ὀρθοκρημνοῦ βράχου, ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκοήν των ὀξεῖαι καὶ σπαρακτικαὶ κραυγαί.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὲς αἱ φωνές; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ, κ' ἐστάθη, κυριευθεὶς ἀπὸ ἀόριστον ἀνησυχίαν.

— Ἐρχονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, — ἀπήντησεν ὁ Γιόπης μὲ βραχνὴν φωνήν. — Τιμωρεῖται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόδωσε τὸ προαιώνιον μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ.

— Ὁ Γιαρουργῆς ;

— Ναί.

— Ὄσοε του χάριν, Γιόπη.

— Ποτέ ! . . .

— Θὰ τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ὅχι.

— Εἶσαι ἄκαμπτος λοιπόν ;

— Οἱ προδότης τιμωροῦνται μὲ θάνατον !

Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐφώνησε :

— Τέκνα τοῦ Ἥλιου, εἶνε ἡ ὦρα τῆς ἐκδικήσεως ! . . .

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του ὤρμησαν ἐμπρὸς, ὠχροὶ ἀπὸ τὴν συγκλίησιν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἰς βάθος τετρακοσίων μέτρων, ἐξετείνετο ἐν ἔλος, τοῦ ὁποίου τὰ μαῦρα νερά ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γιγαντώδεις καϊμάνους. Ὀλόγυρα αἱ ὄχθαι του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ Ἰνδοὺς.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ, ὁ Ἀλόσος καὶ ὁ ἰατρός, εἶδαν ἕνα μαῦρον ὄχθον νὰ κρημνίζεται ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς ἀποτόμου βράχου καὶ νὰ καταπέσῃ εἰς τὰ νερά τοῦ ἔλους μὲ ἐν ὑπόκωφον πλατάγισμα.

Μετ' ὀλίγον, εἶδαν ν' ἀναδύσῃ ἀπὸ τὰ νερά ἕνας χονδρὸς κορυμὸς δένδρου, καί, δεμένος στέρειά ἐπάνω εἰς αὐτόν, εἶδαν τὸν προδότην Γιαρουργὴν.

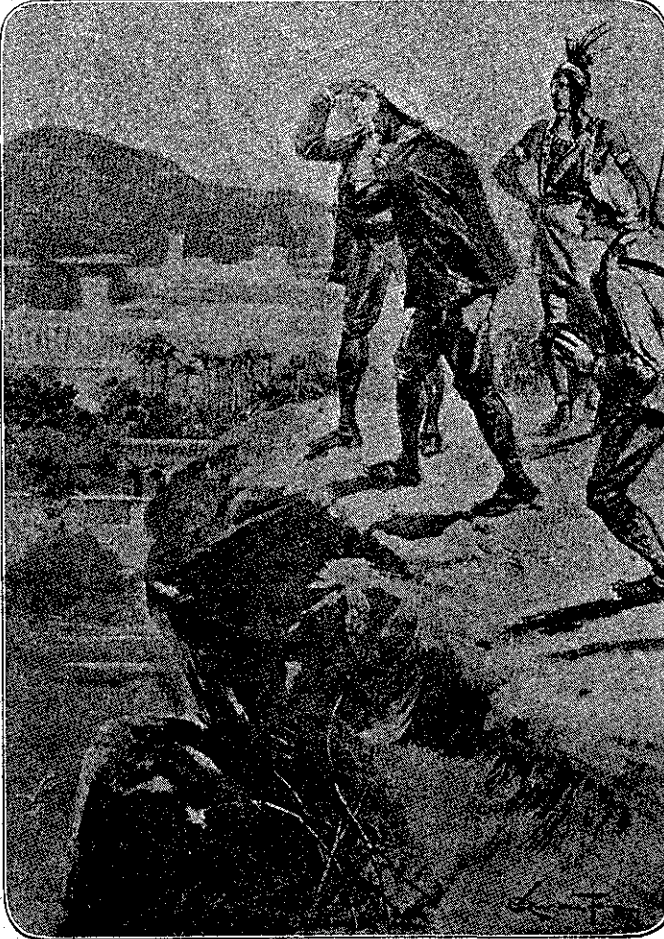
— Δικαία ἡ ποινή του ! εἶπεν ὁ Γιόπης. — Ἐλάτε τώρα ! . . .

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ μεγαλητέραν ὀρμὴν, ἀναβαίνων εἰς τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ. Οἱ τρεῖς λευκοὶ, τρομαγμένοι ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν δράμα, τὸ ὁποῖον ἐξετελίγη ὑπὸ τὰ βλέμματά των, τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ, ὡς εἰαν ἐσπεύδαν νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γιόπης ἐστάθη καὶ ἐσήκωσε τὸ χεῖρι του πρὸς τὴν ἀνατολήν, λέγων :

— Κυττάξτε! ἐκεῖ εἶνε ἡ Μανόα, ἐ-

« Ἐκεῖ ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. » (Σελ. 205, στήλ γ'.)

καὶ εἶνε ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ ! . . .

Οἱ τρεῖς λευκοὶ ὤρμησαν ἐμπρὸς : ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον μιᾶς κοιλάδος, ἡ ὁποία ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ ὑψηλοτάτους καὶ ἀποκρημνιστοὺς βράχους, ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. Αἱ στέγαι τῆς ἦσαν χρυσαῖ, οἱ στῦλοι τῶν οἰκοδομῶν τῆς περιχρῦσοι, καὶ ἤστραπταν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου.

Κραυγὴ θαύμασμοῦ καὶ καταπληξέως ἐξέσπασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν φίλων μας. Ἐκινήθησαν διὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὁ Γιόπης μὲ μίαν αὐστηρὰν χειρονομίαν τοὺς ἐστά-

